

Primavera de música tradicional

crònica

Aquesta primavera s'ha fet un cicle de música tradicional a la comarca del Pla de l'Estany. L'ha promogut un grup de joves afeccionats, que s'han fet càrrec de l'organització, és a dir: obtenció de subvencions, propaganda, contractació d'artistes, programació, etc... Els resultats aconseguits han estat extraordinaris, i han quedat palesos per una audiència molt nombrosa i una gran participació i acceptació d'aquest tipus de música.

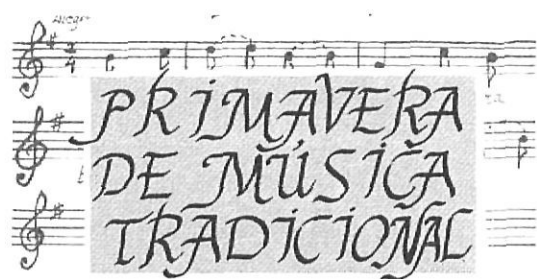
La programació ha estat la següent: el 14 de març a Porqueres, amb Jaume Arnella i La Clau de Lluna; el 28 de març a Fontcoberta, amb els Trobadors i Crescendo; l'11 d'abril a Cornellà del Terri, amb Maties Mazarico i els Grallers de Banyoles. El 25 d'abril a Medinyà, amb Biel Majoral i la Portàtil FM; i el 1r de maig a Banyoles, amb Urbàlia Rurana i Primera Nota.

Va obrir el cicle en Jaume Arnella, amb el seu espectacle carregat de romanços. Jaume Arnella va entusiasmar, és un autèntic romancer, i això vol dir una mica de tot: poeta, músic, trobador, xerraire; ell canta, recita, explica, il·lustra i inventa romanços. Ser un romancer, avui dia que no n'hi ha, sobta, però el que sobta més de tot és el seu espectacle genial i acollidor. Molts dels seus romanços els ha après a Beget i si els ofereix d'una manera viva és perquè els ha trobat encara suficientment vius com per entusiasmar qui vulgui escoltar-los. Alguns els ha après de boca d'en Peret de can Blanc, a qui defineix d'aquesta manera: «En Peret Blanc, de Beget, va aprendre de son pare, a tocar el violí, d'ell en

va aprendre el repertori i la manera de tocar, i son pare havia fet el mateix, aprenent de la mateixa manera dels seus avantpassats. O sia que ens trobem davant d'un músic que d'una banda té un repertori antiquíssim i de l'altra, té una manera de tocar que està entroncada amb una tradició molt antiga. Ens ho podem passar molt bé escoltant i ballant el seu saborós repertori, però quan ens deixa bocabadats és quan enceta el senzill contrapunt d'una sardana curta, perquè té un deliciós regust de ranci que ens trasllada a molts i molts anys enrera, quan encara ningú no s'havia plantejat inventar la sardana llarga. Ell, és l'últim representant viu d'aquesta manera de tocar, és tot un Conservatori».

Seguidament, el grup La Clau de Lluna, amb els seus balls vuitcentistes i danses d'animació, tragueren a ballar tothom; ells expliquen la dansa: un pas endavant, dos enrera, mitja volta i canvi de parella, tot seguit es posen a tocar i amb alguna trepitjada la gent balla, riu i es diverteix.

En el següent concert, el 28 de març a Fontcoberta, vàrem poder escoltar els Trobadors, grup format per la Dolors Laffitte i Alfons Encinas, amb el seu espectacle: «Vella Arrel, Nova saba», cançons tradicionals i música de la nova era. El públic omplia l'església a vessar, el repertori que oferiren fou quasi exclusivament medieval, cançons de trobadors. L'Alfons toca una àmplia gamma d'instruments antics, dels quals treu un so netíssim com: la guitarra mandola, la

viola de roda, la *niquelarpa*, el psalteri, els llaüts, etc. i també va interpretar temes nous, compostos per ell mateix. La Dolors té una veu dolça, suau; quan s'escau, canta amb geni, amb empena, amb força, per acabar melòdicament el gran repertori de cançons, que interpreta amb una gran riquesa de matisos. Els acompanyen la Míriam Encinas, filla d'ells dos, i en Jordi Rallo, amb diversos instruments. Podríem considerar la Míriam com una futura promesa en el món musical i en Jordi, un dels percussionistes més valuosos del país.

Després del grup Crescendo, amb cançons antigues, sardanes curtes, danses col·lectives, tot amb instruments tradicionals antics, ells, dos nois, també explicaven el ball, i la gent dansa que dansa.

Un èxit extraordinari per aquesta segona vetllada musical.

L'onze d'abril, teníem una cita a Cornellà del Terri, amb el *luthier*, músic multi-instrumentista i cantant de la Catalunya Nord, Maties Mazarico; el seu programa està sempre compost, quan és per a concert, de cançons de diferents fonts tradicionals i de peces instrumentals, i per fer «ball/folk» de tonades de dansa catalanes, occitanes o d'arreu, amb algunes de fabricació casolana, de diverses influències. Tot això amb instruments de la tradició i que no són pocs:

cornamusa, flabiol i tamborí, tamborí de cordes, acordió diatònic, violí, viola i mandola.

Els Grallers de Banyoles, amb les seves cançons d'amor i de festa i balls d'arreu, estaven ja preparats per fer moure tothom; ells fan sonar tot tipus d'instruments en perill d'extinció: viola de roda,

Maties Mazarico

gralles, cornamusa, acordió de botons, dolçaines, guitarrons, tarotes, etc. i com a animadors, tenen ja una llarga experiència.

El 25 d'abril en Biel Majoral, mallorquí, amb cançons i tonades de sempre per ser escoltades avui, encetà el concert de Medinyà. Biel, amb senzillesa, naturalitat i molt de sentiment, va cantar per a tothom, també tocava la simbomba, instrument que encara s'utilitza molt a Mallorca. Ell és un mestre que gaudeix cantant, tal i com ell manifesta: s'ha de cantar amb el cor encara que no se sigui un gran cantor. L'acompanyaven en Delfí Mulet, tocant la guitarra i el guitarró, i en Ferran Martínez,

tocant el piano i l'acordió.

Tot seguit, ball amb La Portàtil FM: la música de ball d'ambient

rural, acordió acompanyat de violí i violoncel. La proposta que presenten basa el seu atractiu en

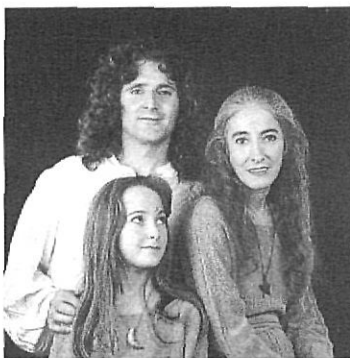
una capacitat poc usual de comunicació amb el públic, cosa que incita a ballar les més oblidades danses populars. Ells ensenyen l'essència d'aquestes danses: el públic rep el missatge i es posa a ballar.

Així, ballant i cantant, arribem a l'1 de maig a Banyoles amb Urbàlia Rurana, grup format per músics del País Valencià: Josep Amirola, Eduard Navarro, Toni Torregrossa i Amadeu Vidal, amb danses i cançons i alguns treballs de recreació. Una pluja insistent i constant, encara que no massa intensa, va fer tocar sota els porxos de la plaça Major de Banyoles i tothom va seguir amb atenció i gust el concert dels valencians.

Seguidament el grup Primera Nota amb «Ballem, ballem, que el món s'acaba». Els seus components són valencians del nord. Aquesta vegada ens presentaren el seu repertori de ball/folk, i van mostrar-nos un alt nivell i un gran treball musical de grup. Tal com diuen ells: «Ens agradaria que les places dels nostres pobles s'omplissin de balladors i que la gent es fes seva aquella dita de l'insigne folklorista de camp Edouard Kasalsch: «És més divertit ballar que no pas mirar».

Només ens resta dir que els cinc concerts han estat un èxit, tant de qualitat de grups com de públic assistent. Agraïm l'esforç que hi van dedicar els joves organitzadors, tot animant-los a continuar i sense cap dubte esperem d'ells i de tots que l'any vinent tinguem una II-Primavera de Música Tradicional.

MONTSE BABOT

Els Trobadors

La Clau de Lluna